

Arrest

nr. 113 395 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 4 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Turkse nationaliteit.

Op 23 november 2000 werd verzoeker door het hof van assisen te Batman, Turkije veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar wegens overtreding van de artikelen 448, 59, 31, 33 en 40 van de Turkse strafwet, namelijk vrijwillige doodslag op verzoeker zijn echtgenote.

Op 4 december 2009 is verzoeker in Turkije in het huwelijk getreden met mevrouw Y. H, van Nederlandse nationaliteit.

Op 10 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf, met het oog op gezinshereniging.

Op 3 april 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot uitstel van het dossier genomen, gezien verweerder bijkomend onderzoek wenste te doen. De Nederlandse verbindingsambtenaar werd hierbij gecontacteerd.

Op 17 juli 2012 antwoordde de Nederlandse verbindingsambtenaar dat *“op 10 juni 2011 wordt de aanvraag/heroverweging tot het verlenen van een ‘machtiging tot voorlopig verblijf in het kader van verblijf bij echtgenote wegens vermoedens schijnhuwelijk afgewezen”. Bij besluit van 8 september 2011 wordt het door betrokkene ingediende bezwaarschrift van 7 juli 2011 wegens het niet aanleveren van de gevraagde gronden niet-ontvankelijk verklaard.”*

Op 23 juli 2012 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan verzoeker. Tegen voormelde beslissing werd door verzoeker beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Verzoeker kwam met een visum C naar ons land.

Op 23 mei 2013 heeft verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van H. Y.

Op 24 juni 2013 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.05.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag voor een D-visum werd op 23.07.2012 geweigerd door de visadienst van de Dienst Vreemdelingenzaken om van de volgende redenen:

'Overwegende dat op 10.02.2012 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van Y. C., geboren op 14.01.1979, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote Y. H., geboren op 09.01.1977, van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 04.12.2009 in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat dit dossier door onze diensten op 04.04.2012 in uitstel geplaatst gezien er bijkomend onderzoek diende plaats te vinden. In dit kader werd onder meer de Nederlandse verbindingsambtenaar gecontacteerd.

-Overwegende dat uit het antwoord van de verbindingsambtenaar, dd 17.07.2012, bleek dat op 10 juni 2011 in Nederland de aanvraag/heroverweging tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf in het kader van verblijf van de heer Y. bij zijn echtgenote wegens vermoedens schijnhuwelijk werd afgewezen. Bij besluit van 08 september 2011 wordt het door betrokkene ingediende bezwaarschrift van 7 juli 2011 wegens het niet aanleveren van de gevraagde gronden, ongegrond verklaard.

Overwegende bovendien dat uit het strafblad van betrokkene blijkt dat Y. op 23.11.2000 (definitieve uitspraak 22.06.2001) door het Hof van Assisen te Batman, Turkije veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 jaar wegens overtreding van het artikel 448, 59, 31, 33, en 40 van de Turkse strafwet.

Overwegende dat uit het administratieve dossier blijkt dat dit een veroordeling omwille van vrijwillige doodslag was en de heer Y. zijn vorige echtgenote zou gedood hebben op vraag van de familie (eremoord).

Gezien ernst en zwaarwichtigheid van deze feiten acht DVZ deze bedreiging van dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van de heer Y. niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is DVZ van mening dat er een ernstig en actueel risico bestaat van een nieuwe schending van de openbare orde.

Bijgevolg kan de betrokkene zich niet beroepen op de Richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, in werking getreden op 22.09.2011 en dit in overeenstemming met artikel 43 van bovenstaande wet. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. Niettegenstaande dit alles kwam betrokkene met een visum-C afgegeven door Italië naar ons land. Betrokkene diende op 23.05.2013 een bijlage 19ter in. De voornoemde motivering blijft behouden daar betrokkene nog steeds een actuele dreiging inhoudt voor de openbare orde, gelet op zijn zwaar strafrechtelijk verleden."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1,7,; Rev. dr. etr. 2004, afl. 130, 602, noot , Rev. dr. etr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)20 de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen.

Bovenvermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977 - blz. 2013) met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen:

"(...)Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de

betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II;

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreiging die uitgaat van verzoekende partij van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoekende partij niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verwerende partij beperkt er zich in de bestreden beslissing echter toe te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij in 2000 veroordeeld werd door het Hof van Assisen te Batman (Turkije) tot een gevangenisstraf van 20 jaar wegens overtreding van het artikel 448, 59, 31, 33 en 40 van de Turkse strafwet. Volgens de gemachtigde zou uit het administratief dossier blijken dat het om een veroordeling zou gaan omwille van vrijwillige doodslag en dat verzoekende partij zijn vorige echtgenote zou gedood hebben op vraag van de familie (zgn. eremoord).

Er werd met andere woorden enkel gekeken naar de strafrechtelijke veroordeling, waarna werd besloten dat er zgn. een ernstig en actueel risico zou bestaan voor de openbare orde.

Nochtans bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel. In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoekende partij en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden. Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoekende partij. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoekende partij zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoekende partij reeds ettelijke jaren een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen.

Zoals eerder aangegeven, had verzoekende partij voor de feiten in 2000 nooit problemen met politie of justitie, heeft hij van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces, vertoont hij spijt van wat er gebeurd is en heeft hij zijn straf aanvaard en ondergaan. Hij was overigens zelf diegene die de politie contacteerde na de feiten! Ook tijdens zijn gevangenisstraf heeft hij zich steeds goed gedragen en is hij hierdoor in 2008 kunnen vrijkomen. Sindsdien is hij reeds 4 jaar vrij en heeft er zich nog geen enkel incident of probleem voorgedaan.

Met dit alles werd door de gemachtigde van de Minister echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België. Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordeling en geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij en de actuele en werkelijke situatie — zoals vereist door art. 43 Vr.W. — is geen sprake.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een ev. bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels 13 jaar geleden, intussen is verzoekende partij reeds 5 jaar vrij en heeft hij zich steeds naar de wetten en regels gedragen. Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn. Daarnaast wenst verzoekende partij nog op te merken dat het om een veroordeling omwille van vrijwillige doodslag ging en dat hij deze feiten niet — zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing wordt beweerd — op vraag van de familie zou hebben gepleegd (zgn. 'eremoord'). Dit werd weliswaar voorgehouden door de familie van het slachtoffer, doch is geenszins correct en kan bijgevolg niet weerhouden worden in de bestreden beslissing. Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive. Indien zijn verblijfsaanvraag word goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd.

Verzoeker is niet gekend voor diefstal, overval, oplichting, verkrachting of dergelijke meer. Indien zijn verblijf wordt goedgekeurd is de kans op recidive nul. Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

"Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen

die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

(www.senate.be/Duplications-oublicatieliist Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen. In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond. Verzoeker is nergens anders veroordeeld. Het betreft zijn enige veroordeling, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive. Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet. Het is niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse onderdaan. Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de Staatssecretaris geoordeeld dat verzoeker effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke feiten aan de basis lagen van de veroordeling van verzoekende partij. Zij heeft zich enkel gebaseerd op een mededeling van de verbintenisambtenaar in Nederland.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoekende partij een gevaar vormde voor de openbare orde. In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht en er zich heeft mee vergenoegd te verwijzen naar de informatie uit Nederland. In de eerste plaats is het zo dat een dergelijke verwijzing naar een eerdere Nederlandse beslissing manifest onvoldoende is om dit element effectief te gaan weerhouden als een reden voor weigering. De Belgische Dienst Vreemdelingenzaken en de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid maakt er zich al te gemakkelijk van af door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van aanvraag ten aanzien van Nederland. Beide procedures zijn echter niet gelijklopend en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook de plicht zelfstandig te onderzoeken of er in casu redenen zijn tot weigering of elementen voorhanden zijn die zouden doen vermoeden tot een schijnhuwelijk, en dit ongeacht eerdere conclusies.

Een loutere verwijzing naar een eerdere buitenlandse beslissing kan hiertoe niet volstaan. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken zou van oordeel zijn dat er mogelijks sprake zou kunnen zijn van een vermoeden van schijnhuwelijk — hetgeen in de bestreden beslissing overigens niet wordt aangegeven — dan dient zij dit zelf te onderzoeken en te motiveren. Van enige motivering in die zin of elementen waarop men zich zou kunnen baseren, is echter geen sprake.

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken - gezien de ernst en zwaarwichtigheid van de feiten — de bedreiging uitgaande van verzoekende partij van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoekende partij niet zouden kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde.

Enerzijds is het zo dat de argumentatie van de gemachtigde van verwerende partij op dit punt niet volledig correct is, anderzijds is het ook zo dat men bij het nemen van de bestreden beslissing te kort door de bocht is gegaan en de aanvraag onvoldoende heeft onderzocht en de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

Het is immers zo dat de veroordeling van verzoekende partij in 2000 door het Hof van Assisen te Batman (Turkije) betrekking had op vrijwillige doodslag en dat verzoekende partij deze feiten niet — zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing werd aangegeven — heeft gepleegd op vraag van de familie (zgn. eremoord). Dit werd weliswaar aangevoerd door de familie van het slachtoffer, maar is geenszins correct en kan daarom niet worden ingeroepen in de bestreden beslissing.

Bovendien ging de Dienst Vreemdelingenzaken te kort door de bocht en werd eenvoudigweg gesteld dat verzoekende partij eerder werd veroordeeld en dat hij gelet op de ernst en zwaarwichtigheid van de feiten een actueel en ernstig risico zou uitmaken voor de openbare veiligheid.

Op basis waarvan men tot dit besluit kwam en welke recente elementen ertoe hebben bijgedragen dat men in evenredigheid besloot tot een dergelijke risico en tot het weigeren van het gevraagde verblijf, wordt niet gemotiveerd. Zulks is werkelijk onvoldoende. De aangehaalde motivering draagt de bestreden beslissing niet.

Zo wordt de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het ev. risico voor de openbare orde.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiele motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in hoofde van verzoekende partij zou dienen te worden weerhouden en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: zij haalt elementen aan die prima niet stroken met de waarheid, en secundo allen ongemotiveerd blijven. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij geen verborgen intenties heeft of geen actueel en ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde: hij wil enkel zijn echtgenote in België vervoegen en samen met haar — en haar kinderen — zijn leven verderzetten.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Bijgevolg kan een dergelijk argument niet worden weerhouden. Bij gebrek aan motivering, kan niet anders dan besloten worden dat de motiveringsplicht werd geschonden. Volledigheidshalve wenst verzoekende partij nog te verduidelijken dat er in casu in de verste verte geen sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoekende partij en mevrouw H. Y. zijn inmiddels bijna 3 jaar gehuwd. Zij onderhouden een normale, liefdevolle relatie en hebben de oprechte intentie hun leven verder samen door te brengen. Voorlopig wordt dit echter bemoeilijkt door de afstand Turkije — België en het feit dat verzoekende partij voorlopig niet naar België kan komen om zijn echtgenote te vervoegen. Zowel verzoekende partij, mevrouw H. Y., als haar kinderen — die een vaderfiguur missen - hebben hier enorm onder te lijden. Zij wensen hun gezin dan ook zo spoedig mogelijk te herenigen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de situatie en de achtergrond van beide echtgenoten nauwkeurig zou hebben onderzocht — hetgeen gelet op de zeer beknopte motivering hieromtrent in de bestreden beslissing niet is gebeurd — dan zou ongetwijfeld zijn duidelijk geworden dat het hier om een echt huwelijk gaat met oprechte intenties om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Niet alleen is er in de familie van elk van beide echtgenoten geen enkel element aanwezig dat zou kunnen wijzen op een vermoeden van schijnhuwelijk, verder is er geen enkel element aangaande hun relatie wat zou doen twijfelen aan de oprechtheid van hun relatie en intenties. Zoals eerder aangegeven, was mevrouw H. Y. — na het overlijden van haar eerste echtgenoot — gedurende jaren weduwe en leefde zij alleen met haar kinderen en was het pas in 2009 dat zij een relatie begon met verzoekende partij.

Waarom zou zij overigens een tweede huwelijk aangaan als het niet was uit liefde? Zij had hier geen enkel ander belang bij. Zo was het immers zo dat zij, nadat haar eerste echtgenoot overleed aan kanker, een uitkering als weduwe ontving in Nederland, waardoor zij eigenlijk niet meer hoefde te werken en over een gegarandeerd inkomen beschikte. Toen zij op een bepaald ogenblik besloot om opnieuw te huwen — met verzoekende partij — lichtte zij de betrokken instanties hierover in en werd deze uitkering stopgezet (ook al woonde en woont verzoekende partij nog steeds in Turkije). Mevrouw

H. Y. werkt tot op heden nog steeds, hetgeen gelet op het feit dat zij alleen instaat voor haar 2 kinderen, niet altijd evident is. Waarom zou zij een dergelijke ingrijpende beslissing nemen als het niet vanuit een oprechte intentie was om met verzoekende partij een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen? Beide echtgenoten zagen dit huwelijk als een tweede kans op een gelukkig leven. Het valt dan ook te betreuren dat dit hen momenteel nog steeds wordt ontnomen. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. - Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 29.861, 14 juli 2009 <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T. Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 326, noot –“

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing weigert het recht op verblijf aan verzoeker om twee redenen. Enerzijds omdat uit het antwoord van de Nederlandse verbindingssambtenaar bleek dat op 10 juni 2011 in Nederland de aanvraag tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf in het kader van verblijf van de heer Y. bij zijn echtgenote wegens vermoedens van schijnhuwelijk werd afgewezen. Anderzijds ook omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid en verweerder verwijst hiervoor naar artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in eerste instantie artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Aangaande het vermoeden van schijnhuwelijk stelt verzoeker dat een dergelijke verwijzing naar een eerdere Nederlandse beslissing manifest onvoldoende is om het element te weerhouden als een reden voor weigering. Hij meent dat de procedure in België verschillend is van die in Nederland en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfstandig had moeten onderzoeken of er elementen voorhanden zijn die zouden doen vermoeden dat er een schijnhuwelijk is. Hij wijst erop dat verzoeker nu verschillende jaren gehuwd is en dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken de situatie en achtergrond van beide echtgenoten nauwkeurig onderzocht zou hebben, de oprechtheid van de intenties zou gebleken zijn. Hij herhaalt dat er in de familie van elk van beide echtgenoten geen enkel element aanwezig is dat kan wijzen op een vermoeden van schijnhuwelijk. Zo wijst hij erop dat de echtgenote van verzoeker zelfs heeft verzaakt aan haar uitkering als weduwe in Nederland als gevolg van haar huwelijk met verzoeker.

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op 4 december 2009 in het huwelijk zijn getreden. Het blijkt eveneens dat verweerder het argument aangaande het vermoeden van schijnhuwelijk louter en alleen stoelt op het antwoord dat hij mocht ontvangen van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst waaruit blijkt dat in juni 2011 de aanvraag/heroverweging tot het verlenen van een “machtiging tot voorlopig verblijf” in het kader van verblijf bij de echtgenote wegens vermoedens van schijnhuwelijk werd afgewezen. De Raad stelt echter vast dat dit oordeel dateert van 2011. Verzoeker wijst er terecht op dat hij ondertussen bijna 4 jaar gehuwd is en uit het uittreksel uit het vreemdelingenregister in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook sedert 25 mei 2013 is ingeschreven op het adres van diens echtgenote. Uit het antwoord van de IND blijkt inderdaad, zoals verweerder in de nota stelt, de afwijzing van de aanvraag tot verblijf door de Nederlandse autoriteiten omwille van vermoeden van schijnhuwelijk, maar geenszins op welke motieven de Nederlandse autoriteiten dit oordeel hebben gestoeld. Bijgevolg heeft verzoeker een punt waar hij stelt dat een loutere verwijzing naar een eerdere beslissing uit Nederland, gezien de omstandigheden eigen aan de zaak, met name dat die Nederlandse beslissing reeds dateert van 2011, dat verzoeker reeds sedert 2009 gehuwd is en dat uit het administratief dossier blijkt dat ze nu ook enige tijd op hetzelfde adres zijn ingeschreven, niet voldoende is om de beslissing te schragen. Nergens blijkt dat verweerder de redenen waarom de Nederlandse autoriteiten in 2011 van een vermoeden van

schijnhuwelijk spraken, heeft nagevraagd of onderzocht zodat het vermoeden van schijnhuwelijk *in casu* niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht moet eveneens gebeuren in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet aangaande het argument met betrekking tot de openbare orde.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechterlijke veroordelingen vormen als zodanig geen redenen voor deze maatregelen. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. (...)”

De bestreden beslissing verwijst naar de strafrechterlijke veroordeling welke verzoeker heeft opgelopen in 2000 en leidt hieruit af dat uit de ernst van de feiten en het recidivegevaar blijkt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt.

Hoger vermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG werd voorafgegaan door artikel 3, lid 2 van de richtlijn 64/221/EG van de Raad voor de coördinatie van de voor de vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid. In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ., jur., Hof, 1977, blz. 2013) artikel 3, lid 2 van de voormelde richtlijn geïnterpreteerd als volgt:

“Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk “het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen”, aldus moet worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijs samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde; dat het aan de nationale autoriteiten en eventueel aan de nationale rechterlijke instanties staat in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, gelet op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen”. En verder “voor zover het bepaalde beperkingen van het vrij verkeer van onder het gemeenschapsrecht vallende personen kan wettigen, veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken.

De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden te laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: *“gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend”*. Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Daar de eventuele gegrondheid van een ander middel niet tot een verdere vernietiging kan leiden, dienen deze hier niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU